

Arrest

nr. 72 597 van 23 december 2011

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en zijn advocaat S. TUCI, die tevens eerste verzoekster vertegenwoordigt, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat A. ROGGHE, die tevens tweede verzoekster vertegenwoordigt, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 februari 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde een asielaanvraag in.

Eerste verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 9 juni 2010 een asielaanvraag in.

Tweede verzoeker en tweede verzoekster kwamen volgens hun verklaringen op 15 augustus 2010 het Rijk binnen en dienden op 17 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Op 26 september 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De onderhavige beroepen zijn gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer V. M. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit Miratovc in de gemeente Preshevë (regio Zuid-Servië). U bent gehuwd met Lutfe Mehmeti. U was soldaat bij het Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc (UCPMB) en bent lid van de veteranenorganisatie van het UCPMB. Op 5 oktober 2001 diende u een eerste asielaanvraag in, waarin op 18 december 2001 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. U keerde niet terug naar uw land en diende op 19 maart 2003 een tweede asielaanvraag in waarin op 7 april 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. Uw vordering tot schorsing en nietigverklaring werd door de Raad van State op 16 december 2003 verworpen. In de zomer van 2003 verliet u België en keerde u naar Servië terug. Omdat u er zich als voormalig lid van het UCPMB niet vrij voelde, trok u na een vijftal dagen naar Kosovo. U huurde een woning in Gjilan en werkte als schilder op verschillende locaties in de stad. U bezocht regelmatig uw familie in Zuid-Servië en kende geen problemen. In 2008 opende u een café in uw dorp Miratovc. Na een viertal maanden kwam een Albanese politieagent u melden dat het niet veilig was in de regio en dat u Servië beter verliet. Eind 2008, een maand voor de arrestatie van negen etnische Albanezen in Preshevë, kwam de gendarmerie uw woning controleren op wapens. U was niet thuis. Een week na de huiszoeking kwamen twee politieagenten bij u thuis. U vroeg hen om u een bewijs te geven van hun komst en vernam dat u dit document in het politiekantoor moest opvragen. Hoewel ze u meldden voor een huiszoeking te komen, doorzochten ze jullie woning niet. Op het moment van de arrestatie van negen etnische Albanezen in Preshevë verbleef u in Kosovo. Omdat twee arrestanten, Burim Fazliu en Kamber Saiti, uw vrienden en voormalige UCPMB-leden waren, vreesde u dat u hetzelfde kon overkomen. U besloot uw land te verlaten en liet uw gezin achter bij uw schoonmoeder in Zuid-Servië. Omdat u geen paspoort durfde aan te vragen, ondernam u een eerste poging Servië illegaal te verlaten. U werd echter met twee andere reisgenoten aan de Hongaarse grens tegengehouden en terug naar Servië gestuurd. Aan de Servische grens betaalde u een boete. Rond 11 februari 2009 vertrok u opnieuw. Op 12 februari 2009 vroeg u een derde maal asiel in België aan. Vier maanden na uw aankomst in België kwamen een Albanese en een Servische agent uw moeder vragen waar u was. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw vervallen Servische identiteitsboekje (licna karta), een kopie van een attest van het UCPMB (d.d. 24 mei 2001), een attest van de veteranenorganisatie van het UCPMB (d.d. 28 maart 2009), een geboorteakte van uw dochter Erblina (d.d. 21 juli 2010), uw huwelijksakte (d.d. 21 juli 2010), een nationaliteitsbewijs van uw dochter Erblina (d.d. 21 juli 2010) en prints van internetartikels over de acties van de gendarmerie in de regio Preshevë.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst werd in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen omdat u geen feiten of elementen aanhaalde waaruit kon blijken dat u omwille van uw voormalig lidmaatschap van het UCPMB daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon vrezen. U heeft bij uw derde asielaanvraag geen elementen aangebracht die deze beoordeling kunnen weerleggen. U verklaarde net als de Albanezen die op 26 december 2008 in uw regio gearresteerd werden gearresteerd te zullen worden. Deze vrees (CGVS II, p. 7-11) wordt evenwel niet ondersteund door objectieve feiten of elementen. U verklaarde immers dat u na het einde van het conflict in mei 2001 nooit officieel van iets bent beschuldigd. Noch u, noch uw

familieleden hadden weet van enige rechtszaak tegen u. U had evenmin illegale wapens in uw bezit. Ook vond de gendarmerie bij de huiszoeking in 2008 geen wapens bij u (CGVS II, p. 2-5; p. 7-8). U verklaarde nooit bij het Kosovaarse Bevrijdingsleger (UCK) te hebben gezeten en tijdens het gewapende conflict in Kosovo nooit in Gjilan te hebben verbleven (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 2). Bijgevolg komt uw profiel geenszins overeen met dat van de op 26 december 2008 gearresteerde Albanezen, onder wie twee goede vrienden van u (CGVS II, p. 4; p. 9-10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat slechts enkelen van de gearresteerden lid waren van het UCPMB. Hun arrestatie had hier overigens geen rechtstreeks verband mee. Ze worden immers verdacht van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers op drie locaties in de regio Gjilan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999. Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen de arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan. Dat dit niet aannemelijk is, blijkt overigens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat de politie twee dagen na de arrestatie van de negen Albanezen u thuis kwam zoeken – u was toen afwezig – (verklaring DVZ 3e AA, vraag 36), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat de Servische autoriteiten in het algemeen en de politie in het bijzonder u tussen de arrestatie van de Albanezen en uw vertrek naar België niet kwam zoeken. Hiermee geconfronteerd zei u enkel dat u zich dit niet meer herinnerde omdat het al lang geleden was. Dit is hiervoor geen afdoende uitleg (CGVS II, p. 9). Dat er een maand voor 26 december 2008 bij u thuis een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden, waarbij men, gezien u afwezig was, naar u vroeg en men tevergeefs naar wapens zocht, doet hieraan geen afbreuk. Ter staving van deze huiszoeking droeg u geen enkel begin van bewijs aan. Daarnaast kan een eenmalige huiszoeking, waarbij naar illegale wapens gezocht werd, niet meteen gelijk gesteld worden met een vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zoals reeds aangehaald, werd er door de gendarmerie niets – ook geen illegale wapens – bij u gevonden en waren er naar aanleiding hiervan evenmin gerechtelijke gevolgen (CGVS II, p. 8). Sindsdien kwam de gendarmerie nooit meer bij u langs (CGVS II, p. 9). Ook toen twee politieagenten een week na de huiszoeking bij u thuis langskwamen en toen u wel aanwezig was, waren er geen problemen (CGVS II, p. 8).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt overigens dat er sedert juli 2002 een amnestiewet van kracht is in Servië die betrekking heeft op personen die tijdens de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001 in de regio Preshevë, Medvegje en Bujanovc betrokken zijn geweest bij de toenmalige gewapende opstand van de lokale etnisch Albanese bevolking en het daaruit ontstane UCPMB. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat voornoemde amnestiewet sedertdien correct werd toegepast en daadwerkelijk ten uitvoering werd gebracht. Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UCPMB-ers werden opgepakt en veroordeeld, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd/wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen worden vervolgd wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren. Uw bewering dat de amnestiewet op geen enkele UCPMB-soldaat wordt toegepast en dat u daarom nog steeds wordt gezocht is dan ook een blote bewering die geenszins met de beschikbare informatie overeenstemt (CGVS II, p. 3).

U voegde tot slot nog toe niet naar Servië terug te kunnen keren omdat u zich onveilig voelt door de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in uw regio en de arrestatie van negen etnische Albanezen eind 2008 (CGVS II, p. 14). Wat de algemene situatie in uw regio betreft dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en

vrees in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen u niet aannemelijk gemaakt heeft.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart (licna karta) en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit en uw burgerlijke staat, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Het attest van het UCPMB en van de Veteranenorganisatie van het UCPMB bevestigen dat u actief was bij het gewapende verzet en dat u na het gewapende conflict lid werd van de veteranenorganisatie. Hieraan wordt evenmin getwijfeld. De geboorteakte en het nationaliteitsbewijs van uw dochter Erblina bevestigen haar identiteit en nationaliteit. De door u neergelegde prints van internetartikelen over de arrestatie van Albanezen, voormalige leden van het UCK en het UCPMB, eind 2008, hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking (CGVS I, p. 5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw L. M. (eerste verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit Oraovica in de gemeente Preshevë (regio Zuid-Servië). U bent gehuwd met Vlaznim Mehmeti. Op 5 oktober 2001 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin op 18 december 2001 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. U keerde niet terug naar uw land en diende op 19 maart 2003 een tweede asielaanvraag in waarin het Commissariaat-generaal op 7 april 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Uw vordering tot schorsing en nietigverklaring werd door de Raad van State op 16 december 2003 verworpen. In de zomer van 2003 verliet u België en reisde u met uw gezin naar Miratovc terug. In 2004 opende uw echtgenoot gedurende een achttal maanden een café. Omdat hij werk in Kosovo had, liet hij het café overnemen. U kende persoonlijk geen problemen in uw land. Tussen 2008 en uw vertrek in 2010 verbleef u voornamelijk bij uw moeder in Oraovica. Intussen werd uw echtgenoot meermaals door politie in burger gezocht. U was aanwezig bij een van hun bezoeken in mei 2009. De agenten vroegen u een papier te ondertekenen met de uitleg dat het om een verkeersboete ging. U weigerde te tekenen. Toen op 26 december 2008 negen etnische Albanezen in Preshevë werden gearresteerd, besloot uw echtgenoot het land te verlaten. Begin 2009 reisde uw echtgenoot illegaal naar België. U besloot eerst paspoorten voor u en uw kinderen aan te vragen om legaal te reizen. Op 5 juni 2010 verliet u Preshevë en kwam per bus naar België. Op 9 juni 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart (d.d. 5 februari 2010), uw Servische paspoort (d.d. 4 februari 2010) en de paspoorten van uw twee kinderen (d.d. 1 mei 2010).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, Vlaznim Mehmeti, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake V. M. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort, uw identiteitskaart en de paspoorten van uw kinderen bevestigen jullie identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing voor mijnheer R. M. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit Miratovc in de gemeente Preshevë (regio Zuid-Servië). U bent gehuwd met Lumnie Mehmeti. U bent niet politiek actief. U heeft evenmin deelgenomen aan het gewapende verzet van etnische Albanezen tegen de Servische autoriteiten. Uw broer, Vlaznim Mehmeti (O.V. 5.138.461) was soldaat van het Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc (UCPMB). Omwille van problemen vluchtte hij, enige tijd voor uw vertrek, naar België. In het kader van de arrestatie van negen etnische Albanezen in Preshevë kwam de politie ook bij jullie thuis binnenvallen. Ze vroegen naar uw broer Vlaznim. U kreeg de opmerking dat u in plaats van uw broer zou meegenomen worden als men hem niet vond. Door de oorlogen in Kosovo en in de regio Zuid-Servië – tijdens dewelke u gedurende drie maanden bij familie in Macedonië verbleef – kreeg u psychische problemen. U kreeg hiervoor kalmeermiddelen voorgeschreven. U zocht geen andere medische hulp omdat u ervan uitging dat Servische artsen geen Albanezen behandelen. Bovendien waren uw psychische problemen aanvankelijk niet zo erg. De psychische problemen verergerden pas na uw komst in België. In 2006 kreeg u een longontsteking. U werd hiervoor twee maanden opgenomen in een ziekenhuis in Surdulica. Men raadde u aan zich regelmatig te laten opvolgen. U zag hiervan af omdat u er geen geld voor had. Omwille van uw longaandoening moest u uw werk als ober in een café stoppen. U leefde sindsdien van een uitkering. Omdat er geen werk was in de regio, had u het financieel moeilijk. U wachtte de afschaffing van de visumplicht af en vroeg een paspoort aan. U wilde naar België komen om aan de voortdurende druk van de politie te ontsnappen en om medische verzorging te krijgen. Op 17 augustus 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische paspoort (d.d. 10 maart 2010), de paspoorten van uw twee kinderen (d.d. 29 januari 2010), uw Servische identiteitskaart (d.d. 29 mei 2009), uw rijbewijs, geboorteaktes van uw kinderen, nationaliteitsattesten van uw kinderen, twee Servische medische attesten (d.d. 16 oktober 2006 en d.d. 10 augustus 2010) met betrekking tot uw longontsteking en medische verslagen van uw therapeuten in België.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst wenst u niet meer terug te keren naar Servië omdat uw broer wordt gezocht omwille van zijn activiteiten voor het UCPMB. Uw problemen zouden voortvloeien uit de problemen van uw broer; bij afwezigheid van uw broer zou u in zijn plaats vervolgd worden. Af en toe waren er 's morgens vroeg huiszoekingen (CGVS, p. 2-8). Wat deze problemen betreft, dient er allereerst op gewezen te worden dat de geloofwaardigheid ervan fundamenteel ondermijnd wordt doordat u op de Dienst Vreemdelingenzaken hierover niets vertelde (CGVS-vragenlijst, vraag 3). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn (CGVS, p. 2-3). Dit is evenwel geen afdoende uitleg hiervoor. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u weliswaar gevraagd in het kort uw problemen weer te geven, maar werd hier onmiddellijk aan toegevoegd dat er van u verwacht werd dat u nauwkeurig de voornaamste feiten zou weergeven (CGVS-vragenlijst, vraag 1). Wat er ook van zij, in het kader van de asielaanvraag van uw broer werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake V. M. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Gezien uw broer niet aannemelijk gemaakt heeft omwille van zijn vroegere UCPMB-lidmaatschap door de Servische autoriteiten gezocht te zijn, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees eveneens fundamenteel op de helling te staan.

Inzake de door u aangehaalde longproblemen – u liep een longontsteking op in 2006 en heeft sindsdien longklachten – welke u staft met twee medische attesten uit Servië (CGVS, p. 8), dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria

bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de 1 criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaarde dat u onvoldoende werd behandeld in Servië omwille van uw etnische origine (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen en uw medische attesten blijkt nochtans dat u toegang had tot medische verzorging in uw land van herkomst: zo was u in het bezit van een medisch boekje, werd u door artsen onderzocht, zowel in Preshevë als in Surdulica en kreeg u medicatie voorgeschreven. Voorts werd u omwille van uw longaandoening meer dan twee maanden opgenomen in een ziekenhuis in Surdulica. De artsen raadden u een gespecialiseerde opvolging aan (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dan ook jegens u niet meteen een discriminatie op medisch vlak. Toen u gevraagd werd welke behandeling in Servië niet mogelijk was, antwoordde u dat u verdere (gespecialiseerde) behandelingen niet kon betalen (CGVS, p. 11). Het feit dat u onvoldoende financiële middelen heeft om een ingreep te bekostigen is een probleem van louter socio-economische aard welke evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 11-13).

Ook het gebrek aan een vast inkomen (CGVS, p. 11-13) is een probleem van socio-economische aard. In dit verband heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt waarom u in uw situatie geen recht zou hebben op enige financiële overheidssteun. U verklaarde weliswaar dat u kindergeld trok maar verder geen recht had op enige uitkering als werkloze (CGVS p. 12-13). U gaf in vage bewoordingen aan dat het waarschijnlijk te maken had met de Servische afkomst van de medewerker van de gemeente (CGVS, p. 13). Deze blote bewering is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volgens de "Law on Social Welfare and Securing Social Security of Citizens" hebben alle burgers in Servië immers recht op sociale bijstand. De enige vereiste is dat de betrokkene geregistreerd is op een legale woonplaats, wat, zoals uit het door u neergelegde paspoort blijkt, voor u het geval is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de Servische grondwet expliciet discriminatie op grond van etnie verbiedt. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. U was overigens niet op de hoogte van de precieze reden waarom u geen uitkering kreeg (CGVS, p. 13). U verklaarde uitdrukkelijk dat u niet wist waarom u niets kreeg en waarop het negatieve antwoord gebaseerd was. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u daadwerkelijk op socio-economisch gebied gediscrimineerd werd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt aldus dat ook ten aanzien van u niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. Hetzelfde kan gezegd worden over de identiteitsdocumenten van uw kinderen. Wat betreft de attesten van uw therapeuten in België, waarin wordt gesteld dat u een depressie heeft die verband lijkt te houden met de oorlogssituatie in uw land van herkomst, kan opgemerkt worden dat deze documenten werden opgesteld na een gesprek met u. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In dit verband is het overigens merkwaardig dat u verklaarde dat uw psychische problemen na uw komst in België verergerden en dat u in Servië hiervan minder last had (CGVS, p. 5). Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde psychische problemen, die zich, zoals aangehaald, voornamelijk in België manifesteerden, geen of onvoldoende psycho-medische hulp in Servië zou kunnen krijgen, zoals u beweerde. U verklaarde dat Albanezen niet door Serviërs worden behandeld (CGVS, p. 10). Zoals hierboven reeds bleek, had u in Servië uitgebreid toegang tot de gezondheidszorg. Overigens kreeg u in Servië reeds kalmeermiddelen voorgeschreven (CGVS, p. 10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. De bestreden beslissing voor mevrouw L. M. (tweede verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit Norca in de gemeente Preshevë (regio Zuid-Servië). U bent gehuwd met Remzi Memeti. Na uw huwelijk woonde u met uw echtgenoot en uw schoonfamilie in Miratovc. U kende geen concrete problemen in Servië, maar voelde u als etnische Albanese gediscrimineerd. Zo werd u na uw bevalling uren alleen gelaten. U verwachtte betere begeleiding omdat u aan een Servische verpleegster twintig euro smeergeld had betaald. Dit was evenwel geen asielmotief. U volgde uiteindelijk uw echtgenoot naar België omwille van zijn gezondheidsproblemen. Hij kon voor zijn longaandoening ter plaatse niet de nodige medische hulp krijgen. Bovendien kwam de politie regelmatig uw schoonbroer thuis zoeken. Op 14 augustus 2010 vertrok u samen met uw gezin naar België. Op 17 augustus 2010 heeft u hier een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Servische paspoort (d.d. 20 januari 2010), uw Servisch identiteitsboekje (licna karta) (d.d. 4 mei 2005) en uw nationaliteitsattest (d.d. 18 januari 2010).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot Remzi Memeti werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen. Betreffende zijn persoonlijke problemen werd deze beslissing als volgt geformuleerd:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake R. M. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Gezien uw schoonbroer niet aannemelijk gemaakt heeft omwille van zijn vroegere UCPMB lidmaatschap door de Servische autoriteiten gezocht te zijn, komt de geloofwaardigheid van de door uw echtgenoot beweerde vrees eveneens fundamenteel op de helling te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het door u aangehaalde probleem in het ziekenhuis in Vranje – u werd na de bevalling gedurende vier uur alleen gelaten (CGVS, p. 3-4) - dient te worden opgemerkt dat uit dit eenmalig incident niet kan worden besloten dat u, omwille van uw afkomst, door de volledige medische staf zou zijn geïsoleerd. Gevraagd of u klacht indiende tegen deze behandeling stelde u dit niet te hebben gedaan omdat u vreesde niet geloofd te worden (CGVS, p. 4). Deze blote bewering is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Gelet op bovenstaande bevindingen kan dan ook aangenomen worden dat u als etnische Albanese melding kan maken wanneer u denkt dat uw rechten als Servisch staatsburger werden geschonden. Overigens beschouwde u dit niet als een asielmotief (CGVS, p. 4).

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, die door mij niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen vier verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de vier beroepen wegens vernuchtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. Eerste verzoekers vorderen de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Eerste verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48 en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 en de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten, in een tweede middel op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiele en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tweede verzoekers beroepen zich op een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Waar eerste verzoekers verder de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren en dit illustreren met allerlei rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doch zonder echter concreet toe te lichten op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep

tegen beslissingen waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS, 193.552 van 26 mei 2009).

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Zowel eerste verzoekers als tweede verzoekers volharden in hun asielrelaas. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat de verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

4.1.1. Eerste verzoekers stellen dat het feitenrelaas talrijke fouten bevatten die niet overeenkomen met verzoekers verklaringen. Omtrent de beweerdde eerste fout, namelijk dat de bestreden beslissing stelt dat eerste verzoeker regelmatig zijn familie in Zuid-Servië bezocht, terwijl eerste verzoeker het tegenovergestelde zou verklaard hebben, stelt de Raad vast dat dergelijk beschuldiging geen steun vindt in het administratieve dossier, integendeel, eerste verzoeker verklaarde wel degelijk dat hij in 2003 terugkeerde naar Servië met zijn echtgenote en dochtertje en “*Vervolgens reisde ik op en af tussen Gijlane en Miratovc. (...) Zo leefde ik gedurende zes jaar*” (Verklaring DVZ eerste verzoeker vraag 36) en eerste verzoekster verklaarde dat haar man in deze periode “*om de 2 maanden kwam hij ons opzoeken*” (gehoorverslag eerste verzoekster p. 3). Omtrent de beweerdde tweede fout, stelt de Raad vast dat deze beschuldiging berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Immers stelt deze duidelijk dat eind 2008, een maand voor de arrestatie van de negen etnische Albanezen, “*de gendarmerie uw woning [kwam] controleren op wapens*” (eerste incident) en dat “*een week na de*

huiszoeking” twee politieagenten bij verzoeker thuis kwamen (tweede incident). Bij dit tweede incident werd, zoals verzoeker ook verklaarde (CGVS gehoorverslag 2 eerste verzoeker p. 8), de woning niet doorzocht. Verzoekers beide verwijten zijn derhalve ongegrond.

4.1.2. Aangaande de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt de Raad eveneens vast dat eerste verzoekster, wanneer haar gevraagd werd of er een moment was dat haar man thuis was wanneer men hem kwam zoeken in de periode tussen 2003 en 2009, verklaarde dat dit niet het geval was (CGVS gehoorverslag eerste verzoekster p. 5), terwijl eerste verzoeker wel degelijk verklaarde aanwezig te zijn wanneer de politie kwam een week na de huiszoeking door de gendarmerie (*“ze kwamen zien of ik thuis was en ik was er dus”*, CGVS gehoorverslag 2 eerste verzoeker p. 8). Dit is een bijkomende tegenstrijdigheid. Eerste verzoekers poging tot verduidelijking als zou de politie (lees: gendarmerie) enkel bij hem thuis geweest zijn één maand voor de arrestatie van de negen Albanezen en er *“vervolgens geen huiszoeking meer plaatsgevonden [hebben] tot 26.12.2008”* staan echter volkomen haaks op verzoekers vorige verklaringen hieromtrent, zodat de Raad vaststelt dat deze *a posteriori* gefabriceerde uitleg de vastgestelde tegenstrijdigheden vergroot in de plaats van deze te verklaren. Eerste verzoeker weet duidelijk niet meer wat hij eerder heeft verklaard. Zijn asielrelaas komt derhalve verzonnen voor.

Voor zover verzoekers asielrelaas inzake de huiszoekingen al geloofwaardig zou zijn geweest, *quod non*, dan is nog niet aangetoond dat deze onterecht waren, te meer daar verzoeker geenszins aannemelijk weet te maken dat er een relatie zou bestaan tussen zijn profiel en dat van de negen etnische Albanezen die op 26 december 2008 zijn gearresteerd (CGVS gehoorverslag 2 eerste verzoeker p. 5-6 en p.10) en omtrent deze datum zelfs bijzonder warrige en ongerijmde verklaringen aflegde (CGVS gehoorverslag 2 eerste verzoeker p. 4).

4.2. Eerste verzoeker brengt een nieuw stuk aan en stelt dat dit *“een oproeping om te verschijnen op het politiekantoor op 01.07.2011 wegens wapendracht”* is die door zijn vader op 30 juni 2011 werd ontvangen. Daargelaten dat het onwaarschijnlijk is dat een oproeping pas daags voor de verschijning aan de betrokkene zou worden betekend en dat het evenzeer merkwaardig is dat betrokkene een oproep zou krijgen om te verschijnen op beschuldiging van wapendracht terwijl er nooit wapens bij hem werden gevonden en de hieromtrent gevoerde huiszoeking dateert van eind 2008, stelt de Raad vast dat dit document conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vergezeld is van een (eensluidend verklaarde) vertaling. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat hij niet louter documenten dient neer te leggen maar tevens aannemelijk moet maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

Daar waar eerste verzoeker een in het Servisch opgesteld internetartikel toevoegt, stelt de Raad opnieuw vast dat dit document niet vergezeld is van een (eensluidend verklaarde) vertaling. Het stuk wordt dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. In zoverre hij in het verzoekschrift bepaalde uitspraken van een zeker politicus aanhaalt, stelt de Raad vast dat deze opmerkingen niet verifieerbaar zijn, noch pertinent zijn voor verzoekers individuele asielrelaas.

4.3. Tweede verzoekers leggen een artikel aangaande de incidenten d.d. 26 december 2008 voor. De Raad merkt in deze op dat het niet volstaat te verwijzen naar een bepaalde gebeurtenis in het land van herkomst van verzoekers en een algemeen artikel dienaangaande neer te leggen, om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

In deze stelt de Raad trouwens vast dat tweede verzoeker initieel enkel als asielreden opgaf *“Ik heb in mijn land geen financiële middelen om mijn medische behandeling te betalen, daar ik door mijn ziekte niet kan werken en ook geen steun ontvang”* (vragenlijst tweede verzoeker vragen 3.4) en ook tweede verzoekster enkel als asielredenen opgaf *“In Servië kregen we geen steun voor de werkloosheid van mijn man wegens ziekte en konden moeilijk overleven”* en *“de belangrijkste reden waarom ik met mijn man en kinderen naar hier ben gekomen, is omwille van de gezondheidstoestand van mijn man. (...) Hij was zwaar verkouden en is op het nippertje ontsnapt aan TBC”* (vragenlijst tweede verzoekster vragen

3.4 en 3.5), wat redenen zijn die vreemd zijn aan het verkrijgen van internationale bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie of het statuut inzake subsidiaire bescherming.

Tijdens het gehoorverslag beweert tweede verzoeker verder dat de politie een paar keer om 4u 's ochtends is binnen gevallen, maar weet niet wanneer dit was, noch kan hij hierover verdere duiding geven (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker p. 3 en p.5-7); verzoeker weet zelfs niet eens of de arrestatie van de negen etnische Albanezen voor of na het vertrek van zijn broer plaats vond, wat nochtans beweerdelijk dé vluchtoorzaak van eerste verzoeker was (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker p. 4). Derhalve komt het asielrelaas ook om deze redenen verzonnen voor.

Tweede verzoekers beperken zich verder tot het volharden in het asielrelaas, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Eerste verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Eerste verzoekers citeren diverse wetsbepalingen, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State en bepaalde rechtsleer. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen op dit punt noch formeel noch materieel worden gemotiveerd.

Waar eerste verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist, te meer daar er een uitgebreide paragraaf aan de algemene situatie in verzoekers regio werd gewijd. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

5.2. Verzoekers hebben verder niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 82 372 / IV, RvV 82 378 / IV, RvV 82 234 / IV en RvV 82 236 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK